

ΑΙΤΙΟΛΟΓΙΚΗ ΕΚΘΕΣΗ

Στο σχέδιο νόμου «ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΣΗ ΣΕ ΑΣΤΙΚΕΣ ΚΑΙ ΕΜΠΟΡΙΚΕΣ ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ - ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ ΕΝΑΡΜΟΝΙΣΗ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑΣ ΠΡΟΣ ΤΙΣ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ ΤΗΣ ΟΔΗΓΙΑΣ 2008/52/ΕΚ ΤΟΥ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟΥ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΗΣ 21^{ης} ΜΑΙΟΥ 2008»

Α. ΓΕΝΙΚΑ- ΕΠΙ ΤΗΣ ΑΡΧΗΣ

Ο στόχος της διασφάλισης καλύτερης πρόσβασης στη δικαιοσύνη, ο οποίος αποτελεί μέρος της πολιτικής της Ευρωπαϊκής Ένωσης για τη δημιουργία ενός χώρου ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης, περιλαμβάνει την πρόσβαση στις δικαστικές καθώς και στις εξωδικαστικές μεθόδους επίλυσης των διαφορών. Με την Οδηγία 2008/52/ΕΚ, για ορισμένα θέματα διαμεσολάβησης σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, συμπεριλαμβανομένων των υποθέσεων οικογενειακού δικαίου, επιχειρείται η διευκόλυνση της πρόσβασης στην εναλλακτική επίλυση των διαφορών και η προαγωγή του φιλικού διακανονισμού. Ενθαρρύνεται η προσφυγή στη διαμεσολάβηση και δίδεται μέριμνα αφενός προς την κατεύθυνση δημιουργίας ισόρροπης σχέσης μεταξύ αυτής και των δικαστικών διαδικασιών, αφετέρου προς την κατεύθυνση εξασφάλισης ότι τα μέρη που θα προσφύγουν, μπορούν να βασιζονται σε ένα σαφώς οριοθετημένο νομικό πλαίσιο.

Ειδικότερα, η διαμεσολάβηση, προσφέρει την ελευθερία εξεύρεσης λύσεων από κοινού, σε σύντομο χρόνο, με μικρότερο οικονομικό κόστος, ενώ ταυτόχρονα συμβάλει ουσιαστικά στην απλούστευση και βελτίωση της πρόσβασης στη δικαιοσύνη. Τούτο δε συμβαίνει διότι, η επίτευξη της διευθέτησης μιας ιδιωτικής διαφοράς εκτός του συνηθισμένου μοντέλου της διαδικασίας που περατώνεται με την έκδοση δικαστικής απόφασης, έχει ως άμεση συνέπεια την μείωση του αριθμού των διαφορών που εισάγονται στα δικαστήρια και την βελτίωση του χρόνου απονομής δικαιοσύνης στις υποθέσεις, όπου η έκδοση δικαστικής απόφασης αποτελεί τον ενδεδειγμένο και μόνο τρόπο για την αυθεντική επίλυσή τους. Επιπροσθέτως, τα πλεονεκτήματα της διαμεσολάβησης, είναι σημαντικά στον τομέα της ενίσχυσης των οικονομικών συναλλαγών και της επιχειρηματικότητας, δια της εξισορρόπησης των συμφερόντων και της εξεύρεσης λύσεων αποτελεσματικών και προσαρμοσμένων στις εκάστοτε ανάγκες των εμπλεκόμενων μερών.

Η οδηγία 2008/52/ΕΚ, εισήχθη στην ελληνική έννομη τάξη με την ψήφιση του Ν. 3898/2010, οπότε ξεκίνησε και η προσπάθεια εξοικείωσης, κατ' αρχήν του νομικού κόσμου της χώρας, με τον θεσμό. Μετά από δέκα σχεδόν έτη θέσπισης του νόμου 3898/2010, εκτιμάται ότι η ενσωμάτωση στην ελληνική νομοθεσία της ανωτέρω Οδηγίας υπήρξε επιτυχημένη, στο μέτρο που εισήγαγε το θεσμό της διαμεσολάβησης στην έννομη τάξη και οδήγησε στην εκπαίδευση και επιστημονική κατάρτιση σημαντικού αριθμού διαμεσολαβητών, απαραίτητων για τη σκοπούμενη ευρεία εφαρμογή του θεσμού στην

πράξη στο άμεσο μέλλον. Ωστόσο, ο νομοθέτης υπήρξε εξαιρετικά επιφυλακτικός είτε στη θέσπιση κινήτρων για την εφαρμογή της διαμεσολάβησης είτε κυρώσεων για τη μη χρήση αυτής, πολλώ δε μάλλον για την υποχρεωτική εφαρμογή της, αφήνοντας την εφαρμογή της στην διακριτική ευχέρεια των εμπλεκόμενων μερών. Η επιλογή αυτή είχε σαν αποτέλεσμα ο ν. 3898/2010 μετά από οκτώ σχεδόν έτη εφαρμογής, να μην έχει αποδώσει τα αναμενόμενα, ο δε αριθμός των έως σήμερα διαμεσολαβήσεων παραμένει πολύ χαμηλός, χωρίς να έχει δημιουργηθεί μια σχετική κουλτούρα εξωδικαστικής διευθέτησης των υποθέσεων, γεγονός που καταστρατηγεί την επιταγή του κοινοτικού νομοθέτη σύμφωνα με την οποία πρέπει τα Κράτη Μέλη να εξασφαλίσουν τη «δημιουργία ισόρροπης σχέσης μεταξύ της διαμεσολάβησης και των δικαστικών διαδικασιών». Η δε ισόρροπη αυτή σχέση δεν μπορεί παρά να περιλαμβάνει και ποσοτική εξομίωση, κάτι που δεν επιτυγχάνεται όταν σχεδόν το σύνολο των υποθέσεων επιλύεται δικαστικά καίτοι στην συγκεκριμένη οικονομική και κοινωνική συγκυρία, καθίσταται επιβεβλημένη η ανάγκη να ενθαρρυνθούν οι εξωδικαστικές διαδικασίες, με παράλληλη διασφάλιση της ποιότητας και της συνεργασίας των συστημάτων απονομής της δικαιοσύνης, ώστε να δοθεί ώθηση στη δημιουργία ενός χώρου ασφάλειας, ειρήνης και ανάπτυξης.

Για τους ανωτέρω λόγους, ο νομοθέτης με τα άρθρα 178 έως 206 του ν.4512/2018 θέσπισε επιπλέον κανόνες, με σκοπό να εξασφαλίσει την εφαρμογή της διαμεσολάβησης στην πράξη. Σύμφωνα με πρόσφατη έρευνα προκύπτει ότι η χώρα της Ε.Ε. όπου η διαμεσολάβηση είναι ευρύτερα διαδεδομένη και χαιρεί της προτίμησης μεγάλης μερίδας του πληθυσμού ως εναλλακτικός τρόπος επίλυσης διαφορών είναι η Ιταλία, η οποία μετά από ένα διάστημα μεγαλύτερο των δέκα ετών εθελοντικής διαμεσολάβησης χωρίς πρακτικό αποτέλεσμα, υιοθέτησε σε αρχικά περιορισμένο αριθμό υποθέσεων το μοντέλο της υποχρεωτικής συμμετοχής σε ενημερωτική περί τη διαμεσολάβηση συνάντηση προ της δικαστικής προσφυγής, με ιδιαίτερα ενθαρρυντικά ποσοστά επιτυχίας. Συγκεκριμένα, έχοντας προβλέψει την παραπάνω υποχρεωτικότητα σε μόλις το 8% των υποθέσεων, διαπιστώθηκε ενδεικτικά ότι το έτος 2015 έλαβαν χώρα 196,247 διαμεσολαβήσεις, με ποσοστό επιτυχίας 44%, ενώ σημειώθηκαν και 16,288 αμιγώς εκούσιες διαμεσολαβήσεις, με ποσοστό επιτυχίας 60%, οι οποίες προέκυψαν προφανώς λόγω της εξοικείωσης του κοινού με το θεσμό. Επίσης, στις υποθέσεις, όπου προβλέπεται η παραπάνω υποχρεωτική ρύθμιση, έχει σημειωθεί μείωση κατά 16% στον αριθμό των νέων αγωγών, που κατατίθενται στα δικαστήρια, γεγονός που δεν μπορεί να περάσει απαρατήρητο, όταν στη χώρα μας υφίσταται έντονο πρόβλημα συμφόρησης των δικαστηρίων. Ως εκ τούτου, στον νόμο 4512/2018 προκρίθηκε η ανάγκη να υιοθετηθεί το παραπάνω μοντέλο διαμεσολάβησης, το οποίο διασφαλίζει αφενός την εύρυθμη λειτουργία του θεσμού και αφετέρου τη συμμόρφωση με την ίδια την Οδηγία, που προβλέπει μια ισορροπημένη σχέση μεταξύ δικαστικής και εξωδικαστικής διευθέτησης των διαφορών.

Εντούτοις, όμως, με τις ανωτέρω διατάξεις του ν.4512/2018 δεν επιτεύχθηκε ο σκοπός για τον οποίο αυτές θεσπίστηκαν, δεδομένου ότι το στάδιο της υποχρεωτικής υπαγωγής κάποιων διαφορών στη διαδικασία της διαμεσολάβησης που προβλέφθηκε στο άρθρο 182 του ανωτέρω νόμου ουδέποτε εφαρμόστηκε στην πράξη, διότι ανεστάλη η ισχύς του. Περαιτέρω, οι διατάξεις που αφορούσαν στην υποχρεωτικότητα κρίθηκαν

αντισυνταγματικές από τη Διοικητική Ολομέλεια του Αρείου Πάγου με την με αριθμό 34/2018 απόφασή του.

Κατόπιν τούτου, προέκυψε η ανάγκη θέσπισης νέων διατάξεων προκειμένου να εισαχθεί ο εναλλακτικός αυτός τρόπος επίλυσης των διαφορών στην ελληνική κοινωνία και η όποια υποχρεωτικότητα να αναφέρεται στη συμμετοχή σε μία αρχική συνεδρία των μερών με το διαμεσολαβητή και σε καμία περίπτωση στην επίτευξη συμφωνίας, που παραμένει πάντοτε αναφαίρετο δικαίωμα των μερών, ενώ σε περίπτωση αποτυχίας των διαπραγματεύσεων, τα μέρη ανεμπόδιστα δύνανται να προσφύγουν στη τακτική δικαιοσύνη.

Εξάλλου, η υπαγωγή των μερών στη διαμεσολάβηση, αποτελεί από μόνη της μια μορφή πρόσβασης σε ένα εναλλακτικό μέσο διευθέτησης διαφορών. Ως εκ τούτου, γίνεται πλέον αποδεκτό ότι παρόμοιες ρυθμίσεις υποχρεωτικής διαμεσολάβησης είναι συμβατές με τη ενωσιακή νομοθεσία, με συγκεκριμένες προϋποθέσεις. Συγκεκριμένα, αναφορικά με το υποχρεωτικό στάδιο διαπραγματεύσεων που προηγείται της δικαστικής προσφυγής και το ενδεχόμενο τυχόν ανεπίτρεπτου περιορισμού του δικαιώματος του πολίτη για πρόσβαση στο φυσικό του δικαστή, το ίδιο το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης έχει ήδη αποφανθεί, κρίνοντας ότι παρόμοια μέτρα δεν βρίσκονται σε αντίθεση με τις αρχές της ισοδυναμίας, της αποτελεσματικότητας, καθώς και της αποτελεσματικής ένδικης προστασίας υπό τον όρο ότι «η διαδικασία αυτή δεν καταλήγει σε δεσμευτική για τα εμπλεκόμενα μέρη απόφαση, δεν καθυστερεί ουσιωδώς την άσκηση ενδίκου βοηθήματος, αναστέλλει την παραγραφή των οικείων δικαιωμάτων και δεν προκαλεί έξοδα, ή προκαλεί ελάχιστα έξοδα, στα ενδιαφερόμενα μέρη». Σε πρόσφατη δε υπόθεση (Υπόθεση C-75/16 *Livio Menini και Maria Antonia Rampranelli κατά Banco Popolare Società Cooperativa*) αναφορικά με το άνω αναφερόμενο στάδιο διαμεσολάβησης, προ της δικαστικής προσφυγής, το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, απεφάνθη εκ νέου ότι το δίκαιο της Ένωσης δεν αντιτίθεται σε εθνική νομοθεσία, η οποία προβλέπει ότι πριν από οποιαδήποτε ένδικη προσφυγή, πρέπει υποχρεωτικώς να προηγείται διαμεσολάβηση, ο δε ορισμός μιας διαδικασίας διαμεσολαβήσεως που συνίσταται σε μία και μόνο αρχική συνεδρία των μερών με το διαμεσολαβητή, ως προϋποθέσεως του παραδεκτού της συζήτησης της ένδικης προσφυγής δύνανται να αποδειχθεί συμβατός προς την αρχή της αποτελεσματικής ένδικης προστασίας υπό ορισμένες προϋποθέσεις και πιο συγκεκριμένα εφόσον η διαδικασία 1) δεν καταλήγει σε δεσμευτική για τα εμπλεκόμενα μέρη απόφαση, 2) δεν καθυστερεί ουσιωδώς την άσκηση ενδίκου βοηθήματος 3) αναστέλλει την απόσβεση των οικείων δικαιωμάτων και 4) δεν προκαλεί σημαντικά έξοδα, εφόσον 5) η ηλεκτρονική οδός δεν αποτελεί το μοναδικό μέσο προσβάσεως στην εν λόγω διαδικασία συμβιβασμού και 6) είναι δυνατή η λήψη προσωρινών μέτρων σε εξαιρετικές περιπτώσεις. Στη Ελλάδα δε, είχε επίσης αντιμετωπιστεί το ζήτημα αυτό, όταν θεσπίστηκε διοικητική προδικασία για την επίλυση διοικητικών διαφορών (ν. 4223/2013), όπου και κρίθηκε ότι η καθιέρωσή τους δεν αποτελεί παρεμπόδιση ή υπέρμετρο περιορισμό της συνταγματικώς εγγυημένης δικαστικής προστασίας των ιδιωτών, εφόσον με την άσκησή τους αναστέλλεται μόνο η προθεσμία άσκησης του

ενδίκου βοηθήματος, διότι επιφέρουν «μόνο προσωρινή και βραχύχρονη αναβολή της παραδεκτής υποβολής του ενδίκου βοηθήματος».

Στην περίπτωση της διαμεσολάβησης και στον νέο νόμο που σήμερα καταργεί τις διατάξεις του ν. 4512/2018 (178-206) και θεσπίζει νέες για την καλύτερη εναρμόνιση της ανωτέρω οδηγίας στην ελληνική κοινωνία, οι ως άνω όροι νομιμότητας πληρούνται εις στο ακέραιο, δεδομένου ότι για κάθε από τα παραπάνω προπαιτούμενα, έχει προβλεφθεί σχετική ρύθμιση. Ως εκ τούτου, η προβλεπόμενη υποχρεωτική προσφυγή στη διαμεσολάβηση, βρίσκεται σε απόλυτη αρμονία με τους ως άνω περιορισμούς, ο δε προσωρινός περιορισμός του δικαιώματος της αποτελεσματικής ένδικης προστασίας είναι σύνομος και ανάλογος προς το επιδιωκόμενο αποτέλεσμα του συμβιβασμού των μερών.

Περαιτέρω, κατόπιν καταγγελίας που υποβλήθηκε στις υπηρεσίες της, η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, διατηρώντας αμφιβολίες ως προς το αν ο νόμος 3898/2010 (άρθρο 5, παράγραφοι 1 και 2 και άρθρο 7, παράγραφος 2), το ΠΔ 123/2011 και η υπουργική απόφαση 109088/2011, όπως έχει τροποποιηθεί, συμβιβάζονται με τις οδηγίες 2006/123 και 2005/36, άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, την από 22 Δεκεμβρίου 2017 προσφυγή κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας.

Κατόπιν της από 6-12-2018 ακροαματικής διαδικασίας ενώπιόν του, το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, εξέδωσε την με αριθμό C-729/2017 απόφασή του και αποφάσισε ότι:

«- Η Ελληνική Δημοκρατία, περιορίζοντας τη νομική μορφή των φορέων κατάρτισης διαμεσολαβητών σε μη κερδοσκοπικές εταιρίες τις οποίες πρέπει να συνιστούν από κοινού ένας τουλάχιστον δικηγορικός σύλλογος και ένα τουλάχιστον επιμελητήριο της Ελλάδας, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 15, παράγραφος 2, στοιχεία β' και γ', και παράγραφος 3, της οδηγίας 2006/123/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 12ης Δεκεμβρίου 2006, σχετικά με τις υπηρεσίες στην εσωτερική αγορά·

- η Ελληνική Δημοκρατία, επιβάλλοντας, στο πλαίσιο της διαδικασίας αναγνώρισης των ακαδημαϊκών προσόντων, πρόσθετες απαιτήσεις σχετικά με το περιεχόμενο των απαιτούμενων πιστοποιητικών και αντισταθμιστικά μέτρα χωρίς προηγούμενη αξιολόγηση της ύπαρξης πιθανών ουσιωδών διαφορών με την εθνική εκπαίδευση και διατηρώντας σε ισχύ διατάξεις που εισάγουν δυσμενείς διακρίσεις, καθόσον υποχρεώνουν τους αιτούντες διαπίστευση της ιδιότητας του διαμεσολαβητή που κατέχουν τίτλους διαπίστευσης αποκτηθέντες στην αλλοδαπή ή από αναγνωρισμένου κύρους φορέα κατάρτισης αλλοδαπής προέλευσης, κατόπιν εκπαίδευσης παρασχεθείσας στην Ελλάδα, να διαθέτουν εμπειρία τριών τουλάχιστον συμμετοχών σε διαδικασία διαμεσολάβησης, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τα άρθρα 13 και 14, από το άρθρο 50, παράγραφος 1, καθώς και από το παράρτημα VII της οδηγίας 2005/36/ΕΚ, του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 7ης Σεπτεμβρίου 2005, σχετικά με την αναγνώριση των επαγγελματικών προσόντων, όπως έχει τροποποιηθεί με την οδηγία 2013/55/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 20ής Νοεμβρίου 2013.»

Ακολουθώντας με την με αριθμό Ref. Ares (2019) 4256081-04/07/2019 επιστολή, η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, σε συνέχεια της ανωτέρω απόφασης, ζήτησε από τις ελληνικές αρχές να την ενημερώσουν εντός δύο (2) μηνών από την ημερομηνία παραλαβής της επιστολής, ήτοι έως 4-9-2019, για τα μέτρα που έλαβαν προκειμένου να συμμορφωθούν με την απόφαση του Δικαστηρίου.

Κατά συνέπεια και προκειμένου να επιτευχθούν άπαντες οι ανωτέρω στόχοι, η συμμόρφωση της Ελλάδος με την απόφαση του ΔΕΕ, αλλά και η επίλυση πρακτικών και τεχνικών θεμάτων, τα οποία εντοπίστηκαν κατά την διάρκεια ισχύος του νόμου 4512/2018, αλλά και για να ενισχυθεί η εμπιστοσύνη των πολιτών στη διαδικασία της διαμεσολάβησης, με τις παρούσες αλλαγές αναθεωρείται, εξορθολογίζεται και βελτιώνεται η νομοθεσία, που ρυθμίζει τη λειτουργία της, κινούμενη στους ακόλουθους άξονες:

- 1) Θέσπιση ενός ολοκληρωμένου συστήματος εφαρμογής της διαμεσολάβησης, ώστε να διευκολυνθεί η πρόσβαση των πολιτών σε αυτό και να αποτελέσει ένα αποτελεσματικό εργαλείο φιλικής επίλυσης των αστικών και εμπορικών διαφορών.
- 2) Θέσπιση συγκεκριμένων κανόνων για την κατανόηση του πεδίου εφαρμογής της εξωδικαστικής διαμεσολάβησης, του τρόπου προσφυγής σε αυτή, την διαδικασία εφαρμογής της και την εκτελεστότητα των συμφωνιών που προκύπτουν από τη διαμεσολάβηση και αυτά, σε αντιδιαστολή με τη δικαστική μεσολάβηση και τη διαιτησία.
- 3) Υπαγωγή συγκεκριμένων ιδιωτικών διαφορών στην υποχρεωτική αρχική συνεδρία διαμεσολάβησης, με ταυτόχρονη πρόβλεψη σαφών δικονομικών κυρώσεων σε περίπτωση απευθείας προσφυγής στην τακτική δικαιοσύνη.
- 4) Διασφάλιση των μερών που επιλέγουν να προσφύγουν στη διαμεσολάβηση, ότι δεν θα απωλέσουν το δικαίωμα τους να κινήσουν δικαστικές διαδικασίες, λόγω επέλευσης της παραγραφής ή λήξεως των αποσβεστικών προθεσμιών κατά τη διάρκεια της διαμεσολάβησης.
- 5) Διασφάλιση υψηλού επιπέδου εκπαίδευσης και εξέτασης των διαμεσολαβητών με την διεύρυνση της δυνατότητας οργάνωσης εκπαιδευτικών κέντρων από Φορείς κατάρτισης.

Οι αλλαγές που επέρχονται με τη διαμεσολάβηση στον κλάδο της εξωδικαστικής επίλυσης των διαφορών, συνιστούν νέο σταθμό για την ισόρροπη προώθηση ενός πλήρους δικαιοσύνης συστήματος, το οποίο συνδράμει σε μια ταχεία, αποτελεσματική, οικονομικά ορθότερη και εκσυγχρονισμένη με τις διεθνείς και ευρωπαϊκές επιδιώξεις, πρόσβαση στην δικαιοσύνη.

B. ΕΙΔΙΚΑ ΚΑΤ' ΑΡΘΡΟ

Άρθρο 1

Σκοπός

Στο άρθρο 1 προσδιορίζεται ο σκοπός του παρόντος νόμου, ο οποίος συνίσταται στη

ρύθμιση της διαδικασίας διαμεσολάβησης και την περαιτέρω ενσωμάτωση στην ελληνική νομοθεσία της Οδηγίας 2008/52/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 21ης Μαΐου 2008 για θέματα διαμεσολάβησης σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις επί διαφορών με εθνικό ή διασυνοριακό χαρακτήρα. Επίσης, επισημαίνεται ότι οι σχετικές ρυθμίσεις δεν τυγχάνουν εφαρμογής στη δικαστική διαμεσολάβηση, όπως αυτή ρυθμίζεται στον Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας.

Άρθρο 2

Ορισμοί

Στο παρόν άρθρο παρατίθενται οι ορισμοί εννοιών που απαντώνται συχνά στο κείμενο του νόμου, που είναι χρήσιμοι και επιβοηθητικοί ως προς την κατανόησή του από πλευράς του εφαρμοστή του δικαίου. Συγκεκριμένα, παρατίθενται οι ορισμοί των εννοιών της ιδιωτικής διαφοράς, της διαμεσολάβησης, του διαμεσολαβητή, του νομικού παραστάτη, της υποχρεωτικής αρχικής συνεδρίας διαμεσολάβησης, της διασυνοριακής διαφοράς και της ρήτρας διαμεσολάβησης.

Ειδικότερα, ως ιδιωτική διαφορά νοείται εκείνη που ανακύπτει επί αμφισβήτησης της ύπαρξης, της έκτασης, του περιεχομένου ή των υποκειμένων ιδιωτικού δικαιώματος, δηλαδή, του δικαιώματος που αναγνωρίζεται από το ιδιωτικό δίκαιο. Συνακόλουθα, οι διατάξεις του νόμου δεν τυγχάνουν εφαρμογής σε διοικητικές, φορολογικές και τελωνειακές διαφορές και επί αξιώσεων που εγείρονται συνεπεία πράξεων ή παραλείψεων κατά την ενάσκηση δημόσιας εξουσίας.

Προς ενοποίηση των κανόνων που διέπουν τη διαμεσολαβητική διαδικασία στα κράτη - μέλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης, το έργο του διαμεσολαβητή μπορεί να ανατεθεί σε τρίτο πρόσωπο, το οποίο έχει λάβει νόμιμη διαπίστευση από τους αρμόδιους φορείς κατά το εθνικό δίκαιο ή έχει ακολουθήσει τις προβλεπόμενες στο δίκαιο κράτους - μέλους διαδικασίες για την απόκτηση της ιδιότητας του διαμεσολαβητή. Σημειώνεται ότι δεν απαιτείται ο διαμεσολαβητής να φέρει την ιδιότητα του Δικηγόρου.

Ως νομικός παραστάτης νοείται ο πληρεξούσιος δικηγόρος καθενός μέρους, που συμμετέχει στη διαδικασία της διαμεσολάβησης, παρέχοντας νομικές συμβουλές, ενώ ως υποχρεωτική αρχική συνεδρία προσδιορίζεται εκείνη, στην οποία τα μέρη προσέρχονται υποχρεωτικά προκειμένου να ενημερωθούν από τον διαμεσολαβητή για τη διαδικασία της διαμεσολάβησης σε σχέση με τη διαφορά που έχει ανακύψει μεταξύ τους και τη δυνατότητα επίλυσής της διαμέσου του εναλλακτικού αυτού θεσμού.

Τέλος, ορίζεται ως ρήτρα διαμεσολάβησης η εγγράφως συναπτόμενη μεταξύ των μερών συμφωνία περί προσφυγής στη διαμεσολάβηση, αναφερόμενη σε συγκεκριμένη έννομη σχέση, από την οποία ενδεχομένως θα προκύψουν μελλοντικά διαφορές.

Άρθρο 3

Υπαγόμενες διαφορές – Υποχρέωση ενημέρωσης από τον πληρεξούσιο δικηγόρο

Στην παράγραφο 1 του άρθρου προσδιορίζονται οι διαφορές που μπορούν να υπαχθούν στη διαδικασία της διαμεσολάβησης. Ειδικότερα προβλέπεται ότι αυτές πρέπει να είναι αστικές ή εμπορικές, εθνικού ή διασυνωριακού χαρακτήρα, υφιστάμενες ή μέλλουσες, υπό την πρόσθετη προϋπόθεση ότι τα εμπλεκόμενα μέρη έχουν την εξουσία διάθεσης του αντικειμένου τους κατά τα ισχύοντα από απόψεως ουσιαστικού δικαίου. Σε όλες τις παραπάνω περιπτώσεις η υπαγωγή στη διαδικασία της διαμεσολάβησης παρουσιάζεται ως δυνατότητα για τα μέρη και επαφίεται στη βούλησή τους να προσφύγουν σε αυτήν.

Στην παράγραφο 2 ανάγεται σε υποχρέωση του πληρεξούσιου δικηγόρου να ενημερώνει τον εντολέα του εγγράφως, αφενός για τη δυνατότητα διαμεσολαβητικής επίλυσης της διαφοράς ή μέρους αυτής, επ' αφορμή της οποίας έχει απευθυνθεί στο δικηγόρο, αφετέρου για την υποχρέωση προσφυγής στην υποχρεωτική αρχική συνεδρία που προβλέπεται στο άρθρο 6 του νόμου. Το σχετικό ενημερωτικό έγγραφο συμπληρώνεται και υπογράφεται τόσο από τον πληρεξούσιο δικηγόρο, όσο και από τον εντολέα του και κατατίθεται μαζί με το δικόγραφο της αγωγής που τυχόν θα ασκηθεί επί ποινή απαραδέκτου της συζήτησής της. Μέσω της παρούσας ρύθμισης προωθείται η εξοικείωση των πολιτών με τη διαδικασία της διαμεσολάβησης και η υποχρεωτική ενημέρωσή τους σχετικά με αυτήν και τα οφέλη της, ως εναλλακτική οδό επίλυσης των διαφορών και όχι ως υποκατάστατο της προσφυγής στη δικαιοσύνη. Σκοπός είναι να άγεται μία διαφορά στην δικαιοσύνη μετά από επίγνωση των μερών ότι αυτή δεν δύναται να επιλυθεί μέσω ενός τρίτου προσώπου, του διαμεσολαβητή, που δεν κρίνει τα μέρη και τη διαφορά, αλλά συμβάλει στην επικοινωνία των μερών για την εύρεση του κοινού τόπου που θα οδηγήσει στην αποκατάσταση της μεταξύ τους σχέσης.

Άρθρο 4

Προσφυγή στη διαμεσολάβηση

Με την πρώτη παράγραφο της παρούσας διάταξης ορίζεται ότι η προσφυγή στη διαδικασία της διαμεσολάβησης επιτρέπεται στις περιπτώσεις που τα μέρη συμφωνούν προς τούτο είτε αφότου ανέκυψε η μεταξύ τους διαφορά (περ. α), είτε εφόσον είχαν περιλάβει ρήτρα διαμεσολάβησης σε μεταξύ τους έγγραφη συμφωνία πριν ανακύψει η διαφορά (περ. ε). Περαιτέρω, επιτρέπεται στις περιπτώσεις που τα μέρη κληθούν να επιλύσουν διαμεσολαβητικά τη διαφορά τους με προτροπή του Δικαστηρίου, ενώπιον του οποίου εκκρεμεί η εκδίκασή της και συμφωνούν προς τούτο (περ. β), στις περιπτώσεις που η προσφυγή στη διαμεσολάβηση διαταχθεί από δικαστική αρχή άλλου κράτους – μέλους και η σχετική υπαγωγή της διαφοράς δεν προσβάλλει τα χρηστά ήθη και την ελληνική δημόσια τάξη (περ. γ) και τέλος, στις περιπτώσεις που η προσφυγή στη διαδικασία είναι επιβεβλημένη εκ του νόμου (περ. δ).

Στη δεύτερη παράγραφο περιγράφεται η διαδικασία που ακολουθείται στις

περιπτώσεις που η εκδίκαση της διαφοράς εκκρεμεί ενώπιον δικαστηρίου, το οποίο σε κάθε στάση της δίκης δύναται να συστήσει στα διάδικα μέρη να προσφύγουν στη διαδικασία διαμεσολάβησης προς επίλυση της διαφοράς τους. Ειδικότερα, προβλέπεται ότι, εφόσον τα μέρη οδηγηθούν σε σχετική συμφωνία που υποβάλλεται σε έγγραφο τύπο και περιλαμβάνεται στα πρακτικά συνεδρίασης του επιληφθέντος Δικαστηρίου, η συζήτηση της υπόθεσης αναβάλλεται σε δικάσιμο που απέχει τουλάχιστον τρεις (3) μήνες και όχι πάνω από έξι (6) μήνες, διάστημα που κρίνεται αναγκαίο και επαρκές για την ολοκλήρωση της διαδικασίας διαμεσολάβησης, αλλά και την αποφυγή ενδεχόμενης απόπειρας στρεψοδικίας. Επισημαίνεται ότι στην περίπτωση που τα διάδικα μέρη παρίστανται ενώπιον του δικαστηρίου δια πληρεξουσίου δικηγόρου, η πληρεξουσιότητα θεωρείται ότι καλύπτει και την επίτευξη συμφωνίας περί υπαγωγής της διαφοράς στη διαμεσολάβηση.

Στην τρίτη παράγραφο προβλέπεται η δυνατότητα λήψης ασφαλιστικών μέτρων, υπό τις προϋποθέσεις που τάσσονται στις οικείες διατάξεις του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας. Επίσης προβλέπεται η δυνατότητα στο δικαστή των ασφαλιστικών μέτρων να ορίσει με την απόφασή του ως προθεσμία για την άσκηση της αγωγής για την κύρια υπόθεση, εφόσον αυτή δεν έχει ακόμα ασκηθεί, χρονικό διάστημα τουλάχιστον τριών (3) μηνών κατά παρέκκλιση των προβλεπόμενων στην παράγραφο α' του άρθρου 693 ΚΠολΔ. Η χρονική αυτή απόκλιση κρίνεται σκόπιμη προκειμένου να δοθεί επαρκής χρόνος στη διαδικασία της διαμεσολάβησης και να μην ματαιωθεί η πιθανότητα επίλυσης της διαφοράς μέσω αυτής.

Περαιτέρω, η προσφυγή στη διαμεσολάβηση μπορεί να υποδειχθεί από τον Εισαγγελέα Πρωτοδικών στο πλαίσιο άσκησης των αρμοδιοτήτων του, κατά το άρθρο 25 του Κώδικα Οργανισμού Δικαστηρίων και Κατάστασης Δικαστικών Λειτουργών.

Τέλος, διευκρινίζεται ότι η συμφωνία των μερών για προσφυγή στη διαδικασία της διαμεσολάβησης διέπεται από τις ουσιαστικού δικαίου διατάξεις για τις συμβάσεις και πρέπει να περιγράφει το αντικείμενο αυτής.

Άρθρο 5

Διαδικασία διαμεσολάβησης και αμοιβή νομικού παραστάτη

Με την παρούσα διάταξη ρυθμίζεται η διαδικασία της εκούσιας διαμεσολάβησης.

Ειδικότερα, προβλέπεται η υποχρεωτική συμμετοχή του νομικού παραστάτη στη διαδικασία της διαμεσολάβησης, πλην των περιπτώσεων των καταναλωτικών διαφορών και των μικροδιαφορών, όπου τα μέρη μπορεί να προσέρχονται και να συμμετέχουν αυτοπροσώπως, καθώς και η δυνατότητα συμμετοχής τρίτων – σε σχέση με τη διαφορά – προσώπων, εφόσον η συμβολή τους κριθεί επιβοηθητική προς την κατεύθυνση επίλυσης της διαφοράς. Η υποχρεωτική παράσταση των νομικών παραστατών στη διαδικασία της διαμεσολάβησης προκρίνεται για την ασφάλεια των συναλλαγών, δεδομένου ότι ο διαμεσολαβητής δεν έχει υποχρεωτικά νομική κατάρτιση και η τυχόν συμφωνία στην οποία θα καταλήξουν τα μέρη θα έχει έννομες συνέπειες γι' αυτά. Ειδικότερα, η έγγραφη συμφωνία των μερών θα δύναται να είναι εκτελεστή σύμφωνα με το άρθρο 8 του

παρόντος, η άσκηση αγωγής για την ίδια διαφορά θα είναι απαράδεκτη και η τυχόν εκκρεμής δίκης θα καταργείται. Επίσης, για τη συμμετοχή του νομικού παραστάτη στη διαδικασία της διαμεσολάβησης ορίζονται τα ποσά έκδοσης γραμματίου προκαταβολής εισφορών σύμφωνα με τον Κώδικα Δικηγόρων ανάλογα με την καθ' ύλην αρμοδιότητα της διαφοράς, καθώς και η δυνατότητα με απόφαση του Υπουργού Δικαιοσύνης για την αναπροσαρμογή τους. Ακόμα προβλέπεται η δυνατότητα ελεύθερης συμφωνίας για κάθε πρόσθετη αμοιβή του νομικού παραστάτη του κάθε μέρους.

Προς διαφύλαξη των αρχών της ιδιωτικής αυτονομίας και αυτοπροσδιορισμού των εμπλεκόμενων μερών, ορίσθηκε ότι τα μέρη μπορούν να συμφωνήσουν ότι θα επιχειρήσουν την επίλυση της διαφοράς τους με τη συμβολή περισσότερων του ενός διαμεσολαβητών.

Ο διαμεσολαβητής σε συμφωνία με τα μέρη αναλαμβάνει να καθορίσει τις διαδικαστικές λεπτομέρειες της διαδικασίας της διαμεσολάβησης. Επί αδυναμίας παράστασης όλων των εμπλεκόμενων στη διαδικασία μερών στον ίδιο τόπο συγχρόνως, προβλέπεται η δυνατότητα υπερκέρασης του εμποδίου μέσω της διαδικασίας της τηλεδιάσκεψης.

Οι συμμετέχοντες συμφωνούν εγγράφως για το απόρρητο της διαδικασίας της διαμεσολάβησης, εκτός αν συμφωνήσουν διαφορετικά. Επίσης, έχουν την ευχέρεια να συμφωνήσουν αν η σχετική συμφωνία για το απόρρητο καταλαμβάνει και το περιεχόμενο της συμφωνίας, εκτός αν η γνωστοποίησή του είναι απαραίτητη για την εκτέλεση αυτής, σύμφωνα με την παράγραφο 4 του άρθρου 8 ή αυτό επιβάλλεται για λόγους δημόσιας τάξης.

Σε κάθε περίπτωση, ο διαμεσολαβητής οφείλει να διασφαλίσει τον εμπιστευτικό χαρακτήρα της διαδικασίας - στην οποία δεν τηρούνται πρακτικά - και να μην γνωστοποιήσει τις πληροφορίες που αντλεί από έκαστο των μερών χωρίς τη ρητή και καθ' εκάστη περίπτωση συναίνεση του άλλου μέρους.

Προς διασφάλιση της αρχής της εμπιστευτικότητας και του απορρήτου της διαμεσολάβησης αποκλείσθηκε η ενώπιον δικαστικής ή διαιτητικής αρχής μαρτυρική κατάθεση ή χορήγηση άλλων αποδεικτικών στοιχείων από μέρους των διαμεσολαβητών, των μερών, των νομικών παραστατών και πάντων των συμμετεχόντων, αναφορικά με τις πληροφορίες που τους γνωστοποιήθηκαν ή υπέπεσαν στην αντίληψη τους, τις συζητήσεις, δηλώσεις, προτάσεις των μερών και απόψεις του διαμεσολαβητή κατά τη σχετική διαδικασία ή επ' αφορμής αυτής, εκτός αν επιβάλλεται για λόγους δημόσιας τάξης, ιδίως δε για την προστασία της ανηλικότητας ή της σωματικής ακεραιότητας και ψυχικής υγείας φυσικού προσώπου.

Επίσης, ορίζεται ότι ο διαμεσολαβητής κατά την εκτέλεση των καθηκόντων του υπέχει αστική ευθύνη μόνο για δόλο.

Άρθρο 6

Υποχρεωτική Αρχική Συνεδρία Διαμεσολάβησης - Υπαγόμενες Διαφορές

Στην παράγραφο 1 του άρθρου προσδιορίζονται οι διαφορές ιδιωτικού δικαίου που

υπάγονται στην υποχρεωτική αρχική συνεδρία (ΥΑΣ). Ως τέτοια νοείται η συνεδρία, στην οποία τα μέρη δέχονται ενημέρωση, κατευθύνσεις, οδηγίες και διασαφήσεις επί της διαδικασίας της διαμεσολάβησης και των ωφελειών της από πλευράς του διαμεσολαβητή σε σχέση με τη συγκεκριμένη υπόθεση. Η υποχρεωτικότητα της συνεδρίας έγκειται στο γεγονός ότι η συζήτηση της τυχόν ασκηθησομένης αγωγής κηρύσσεται απαράδεκτη, αν δεν κατατεθεί πρακτικό υποχρεωτικής αρχικής συνεδρίας διαμεσολάβησης μαζί με τις προτάσεις της συζήτησης της υπόθεσης.

Περαιτέρω, αναφορικά με την επί ποινή απαραδέκτου της συζήτησης της αγωγής της υπόθεσης, δέον όπως επισημανθούν τα ακόλουθα: Στην αιτιολογική σκέψη 13 της Οδηγίας 2008/52/ΕΚ, του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της Ευρώπης, διευκρινίσθηκε ότι ο προαιρετικός χαρακτήρας της διαμεσολάβησης δεν συνίσταται στην ελευθερία των μερών να προσφύγουν στη σχετική διαδικασία, αλλά στο γεγονός ότι «τα μέρη έχουν την ευθύνη της διαδικασίας και μπορούν να την οργανώσουν κατά την επιθυμία τους και να την ολοκληρώσουν οποιαδήποτε στιγμή». Η προσφυγή στη διαδικασία της διαμεσολάβησης επί ποινή απαραδέκτου της συζήτησης των ενδίκων βοηθημάτων που ασκούνται, στις διαφορές του παρόντος άρθρου, συνιστά συμπληρωματικό, πλην όμως προσωρινό και βραχύχρονο, στάδιο πριν την προσφυγή στην τακτική δικαιοσύνη. Άλλωστε, κατά την πάγια νομολογία του ΔΕΕ, τα θεμελιώδη δικαιώματα δεν αποτελούν απόλυτα προνόμια, αλλά υπόκεινται σε περιορισμούς, υπό την προϋπόθεση ότι ανταποκρίνονται πράγματι στους σκοπούς γενικού συμφέροντος που επιδιώκονται με το επίμαχο μέτρο και δεν αποτελούν, ενόψει του επιδιωκόμενου σκοπού, υπέρμετρα και επαχθή επέμβαση που προσβάλλει την ουσία των διασφαλιζόμενων δικαιωμάτων (απόφαση της 18ης Μαρτίου 2010, Alassini κ.λπ., C 317/08 έως C 320/08, EU :C:2010:146, σκέψη 62 και 63 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

Εν προκειμένω, η συμμετοχή των μερών σε μία υποχρεωτική αρχική συνεδρία ως προϋπόθεση για το παραδεκτό της συζήτησης της διαφοράς, συνιστά σύννομο και ανάλογο προς το επιδιωκόμενο αποτέλεσμα περιορισμό, ο οποίος είναι συμβατός με την αρχή της αποτελεσματικής ένδικης προστασίας και δεν τελεί σε αντίθεση με τις αρχές της ισοδυναμίας και της αποτελεσματικότητας, καθώς η διαδικασία δεν καταλήγει σε δεσμευτική για τα εμπλεκόμενα μέρη απόφαση, δεν καθυστερεί ουσιωδώς την άσκηση αγωγής, οι προθεσμίες παραγραφής ή αποσβεστικής προθεσμίας, καθώς και σχετικές δικονομικές προθεσμίες αναστέλλονται ενόσω διαρκεί η διαδικασία διαμεσολάβησης, δεν προκαλούνται ή προκαλούνται ελάχιστα έξοδα στα μέρη και δεν αποκλείεται η λήψη ασφαλιστικών μέτρων (ΔΕΚ υπόθεση C-317- 320/2008, απόφαση της 18ης.03.2010, σκέψεις 54-57 και 61-63, ΔΕΕ υπόθεση C 75/16, με αντικείμενο αίτηση προ- δικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, την οποία υπέβαλε το Πρωτοδικείο της Βερόνας, Ιταλία, με απόφαση της 28ης.01.2016). Σε κάθε περίπτωση, η υπαγωγή στη διαμεσολάβηση αναφέρεται στη συμμετοχή των μερών σε μία υποχρεωτική αρχική συνεδρία και όχι στην επίτευξη συμφωνίας, καθώς τα μέρη διατηρούν τη δυνατότητα να αποχωρήσουν από τη διαδικασία της διαμεσολάβησης ανά πάσα στιγμή και να προσφύγουν στη τακτική δικαιοσύνη, ασκώντας τη σχετική αγωγή καιυπροσκομίζοντας, επί ποινή απαραδέκτου της συζήτησής της, το πρακτικό της υποχρεωτικής αρχικής συνεδρίας.

Οι διαφορές που υπάγονται στην υποχρεωτική αρχική συνεδρία, εφόσον τα μέρη έχουν εξουσία διαθέσεως του αντικειμένου της διαφοράς, είναι: α) οι οικογενειακές

διαφορές, πλην των γαμικών διαφορών που αφορούν στο διαζύγιο, στην ακύρωση του γάμου, στην αναγνώριση της ύπαρξης ή της ανυπαρξίας γάμου και των διαφορών από τις σχέσεις γονέων και τέκνων (προσβολή πατρότητας, μητρότητας κλπ) (παράγραφος 1 περιπτώσεις α', β' και γ' και παράγραφος 2 του άρθρου 592 ΚΠολΔ), β) όλες οι διαφορές που εμπίπτουν στην καθ' ύλην αρμοδιότητα του Μονομελούς και Πολυμελούς Πρωτοδικείου και εκδικάζονται κατά την Τακτική Διαδικασία του ΚΠολΔ και γ) οι διαφορές για τις οποίες σε έγγραφη συμφωνία των μερών προβλέπεται και είναι σε ισχύ ρήτρα διαμεσολάβησης.

Στην παράγραφο 3, αναφέρονται οι διαφορές που εξαιρούνται ρητά από την υποχρεωτική αρχική συνεδρία (ΥΑΣ) και είναι οι διαφορές με το Δημόσιο ή ΟΤΑ ή ΝΠΔΔ.

Διευκρινίζεται ότι σε περίπτωση που τα μέρη αποφασίσουν την επίλυση της διαφοράς τους μέσω της δικαστικής μεσολάβησης, δεν απαλλάσσονται από την υποχρέωση συμμετοχής τους στην υποχρεωτική αρχική συνεδρία.

Άρθρο 7

Διαδικασία της Υποχρεωτικής Αρχικής Συνεδρίας Διαμεσολάβησης και αμοιβή νομικού παραστάτη

Με τη διάταξη αυτή ρυθμίζεται η διαδικασία της υποχρεωτικής αρχικής συνεδρίας και προσδιορίζονται τα στάδια της διαδικασίας, οι προβλεπόμενες γνωστοποιήσεις και προθεσμίες των επιμέρους διαδικαστικών πράξεων, ο τρόπος παράστασης των συμμετεχόντων μερών και άλλες λεπτομέρειες. Ειδικότερα, ορίζεται ο τρόπος επιλογής του διαμεσολαβητή τόσο αν υπάρχει συμφωνία των μερών ως προς το πρόσωπό του όσο και επί μη συμφωνίας των μερών. Ειδικά στην δεύτερη περίπτωση ορίζεται ότι επιλέγεται αυτός από την Κ.Ε.Δ. με αμερόληπτο τρόπο, κατά σειρά προτεραιότητας με βάση τον αύξοντα αριθμό Ειδικού Μητρώου Διαμεσολαβητών του άρθρου 29 του νόμου, σύμφωνα με τις διατάξεις του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας που ισχύουν για την κατά τόπον αρμοδιότητα. Επίσης προσδιορίζεται η διαδικασία αποστολής του αιτήματος του μέρους που επισπεύδει προς το διαμεσολαβητή, η γνωστοποίηση του διαμεσολαβητή προς τα μέρη για την πραγματοποίηση της υποχρεωτικής αρχικής συνεδρίας και η σύνταξη πρακτικού αυτής. Προβλέπεται ρητά στην περίπτωση άσκησης αγωγής η κατάθεση του πρακτικού με τις προτάσεις επί ποινή απαραδέκτου της συζήτησης της υπόθεσης.

Περαιτέρω, ορίζεται ο τρόπος παράστασης των μερών και η υποχρεωτική συμμετοχή του νομικού παραστάτη στην υποχρεωτική αρχική συνεδρία, καθόσον η παρουσία του βοηθάει το έργο του διαμεσολαβητή με την παροχή των απαιτούμενων εξηγήσεων αναφορικά με τα νομικά θέματα της διαφοράς, δεδομένου ότι ο διαμεσολαβητής δεν είναι απαραίτητα νομικός, ενώ η διαδικασία της διαμεσολάβησης και της υποχρεωτικής αρχικής συνεδρίας έχει έννομες συνέπειες για τα μέρη. Εξάλλου, σύμφωνα με την παράγραφο 2 του άρθρου 3 του νόμου αποτελεί υποχρέωση του πληρεξούσιου δικηγόρου να ενημερώνει τον εντολέα του εγγράφως για την υποχρέωση προσφυγής στην υποχρεωτική αρχική συνεδρία και τη διαδικασία αυτής.

Τέλος, αν αχθεί η υπόθεση στο δικαστήριο προβλέπεται η δυνατότητα να επιβληθεί στο μέρος που δεν προσήλθε στην υποχρεωτική αρχική συνεδρία

διαμεσολάβησης, παρότι είχε κληθεί προς τούτο, χρηματική ποινή η οποία δεν μπορεί να είναι κατώτερη από εκατό (100) ευρώ και μεγαλύτερη από πεντακόσια (500) ευρώ, συνεκτιμώμενης της εν γένει συμπεριφοράς του και των λόγων μη προσέλευσης, καθώς και ότι προσβολή της απόφασης με ένδικα μέσα, ως προς τη χρηματική ποινή, δεν επιτρέπεται αν δεν περιλαμβάνει και την ουσία της υπόθεσης.

Άρθρο 8

Εκτελεστικότητα των συμφωνιών που προκύπτουν από τη διαμεσολάβηση

Οι συμφωνίες που προκύπτουν από τη διαδικασία της διαμεσολάβησης προσφέρονται για εκούσια εκτέλεση προς διασφάλιση φιλικής και βιώσιμης σχέσης των μερών. Ωστόσο, αναγκαίο κρίθηκε να προβλεφθεί η εκτελεστικότητα των συμφωνιών που επιτυγχάνονται με διαμεσολάβηση, προκειμένου αφενός να ενθαρρύνεται η προσφυγή στη σχετική διαδικασία, αφετέρου να καθορίζεται με ασφάλεια το νομικό πλαίσιο υλοποίησης της συμφωνίας, προκειμένου να αποφευχθεί η δημιουργία περαιτέρω αντιδικιών. Με το σχετικό άρθρο καθορίζεται το περιεχόμενο του πρακτικού που συντάσσεται από το διαμεσολαβητή και ορίζεται ότι από τον χρόνο κατάθεσής του στη γραμματεία του καθ' ύλην και κατά τόπο αρμόδιου δικαστηρίου για την εκδίκαση της υπόθεσης, για την οποία έλαβε χώρα η διαμεσολάβηση ή στις περιπτώσεις της παραγράφου 2 του άρθρου 4 του νόμου στη γραμματεία του δικαστηρίου που εκκρεμεί η εκδίκαση της υπόθεσης, συνιστά εκτελεστό τίτλο κατ' άρθρο 904 ΚΠολΔ, εφόσον περιέχει συμφωνία που μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο αναγκαστικής εκτέλεσης. Επίσης, ορίζεται ότι το απόγραφο εκδίδεται ατελώς από το δικαστή ή τον πρόεδρο του κατά τα ανωτέρω αρμόδιου δικαστηρίου. Περαιτέρω, αναφέρεται ρητά στην περίπτωση που μέρος της συμφωνίας των μερών αφορά δικαιοπραξίες, για την εγκυρότητα των οποίων απαιτείται συμβολαιογραφικός τύπος και μεταγραφή, να υποβάλλονται αυτές στον νόμιμο αυτό τύπο και τις απαιτούμενες διατυπώσεις δημοσιότητας. Τέλος ορίζεται ότι το πρακτικό της διαμεσολάβησης μπορεί να χρησιμοποιηθεί ως τίτλος προς εγγραφή ή εξάλειψη υποθήκης σύμφωνα με το εδάφιο γ' της παραγράφου 1 του άρθρου 293 ΚΠολΔ.

Άρθρο 9

Αποτελέσματα της διαμεσολάβησης στην παραγραφή, την αποσβεστική προθεσμία και τις δικονομικές προθεσμίες

Η συστηματική ρύθμιση του θεσμού της διαμεσολάβησης και η ασφάλεια δικαίου επιβάλλει τη ρύθμιση των θεμάτων που αναφέρονται στην παραγραφή των αξιώσεων και την τήρηση της αποσβεστικής προθεσμίας άσκησης δικαιωμάτων, που υπάγονται στη διαδικασία της διαμεσολάβησης. Με το ως άνω άρθρο ορίζεται ότι η παραγραφή και η αποσβεστική προθεσμία άσκησης δικαιωμάτων, καθώς και οι δικονομικές προθεσμίες, αναστέλλονται από την έγγραφη γνωστοποίηση του διαμεσολαβητή προς τα μέρη για τη διεξαγωγή της υποχρεωτικής αρχικής συνεδρίας ή στην περίπτωση της εκούσιας προσφυγής στη διαδικασία της διαμεσολάβησης του άρθρου 5, από τη συμφωνία υπαγωγής σε αυτήν, καθ' όλη τη διάρκεια της διαδικασίας της διαμεσολάβησης, ενώ αυτές

συνεχίζονται την επομένη της σύνταξης του πρακτικού μη επίτευξης συμφωνίας ή της επίδοσης δήλωσης αποχώρησης από τη διαδικασία της διαμεσολάβησης του ενός μέρους προς το άλλο και προς το διαμεσολαβητή ή της με οποιονδήποτε τρόπο ολοκλήρωσης ή κατάργησης της διαδικασίας της διαμεσολάβησης, με την επιφύλαξη των άρθρων 261, 262 και 263 ΑΚ.

Άρθρο 10

Κεντρική Επιτροπή Διαμεσολάβησης

Στο άρθρο 10 προβλέπεται η συγκρότηση της Κεντρικής Επιτροπής Διαμεσολάβησης (Κ.Ε.Δ.) με απόφαση του Υπουργού Δικαιοσύνης. Η Επιτροπή αυτή αποτελείται από δεκατρία (13) μέλη και έχει ληφθεί μέριμνα, ώστε να εκπροσωπούνται ισόποσα οι καθ' ύλην αρμόδιοι δικαστικοί λειτουργοί για την εκδίκαση των υποθέσεων που υπάγονται σε διαμεσολάβηση, καθώς και οι δικηγόροι και οι καθηγητές των Α.Ε.Ι., που έχουν πρακτική και θεωρητική συνεισφορά στο αντικείμενο της διαμεσολάβησης.

Έτσι, τόσο οι εν ενεργεία ή επί τιμή δικαστικοί λειτουργοί, όσο και οι εκπρόσωποι της ολομέλειας των δικηγορικών συλλόγων και οι καθηγητές των Α.Ε.Ι. που απαρτίζουν την Κ.Ε.Δ. ορίζονται σε δύο (2). Πιο αυξημένη κρίθηκε η συμμετοχή των εκπροσώπων του Υπουργείου Δικαιοσύνης και των ίδιων των διαμεσολαβητών, καθώς σε περισσότερα άρθρα του παρόντος νόμου προβλέπεται ότι το Υπουργείο θα παρακολουθεί εκ του σύνεγγυς την εφαρμογή του θεσμού, προκειμένου να προβεί σε βελτίωση του θεσμού με νομοθετικές παρεμβάσεις όπου απαιτείται, λαμβάνοντας υπόψη τις εκθέσεις των διαμεσολαβητών και της Κ.Ε.Δ. Για τον λόγο αυτό, τόσο οι εκπρόσωποι του Υπουργείου όσο και των διαμεσολαβητών που απαρτίζουν την Κ.Ε.Δ. ορίζονται σε τρεις (3).

Σε ό,τι αφορά, ειδικότερα, στους εκπροσώπους της ολομέλειας των δικηγορικών συλλόγων της χώρας, τους καθηγητές Α.Ε.Ι. και τους δικαστικούς λειτουργούς, ορίζεται ότι απαιτείται η προηγούμενη εμπειρία ή εξειδίκευση στη διαμεσολάβηση και προτιμώνται οι κάτοχοι διαπίστευσης στη διαμεσολάβηση. Για τους διαμεσολαβητές που συμμετέχουν στην Κ.Ε.Δ. απαιτείται τουλάχιστον τετραετής επαγγελματική εμπειρία στο γνωστικό τους αντικείμενο και πρόσθετη εμπειρία στη διαμεσολάβηση, η οποία αποδεικνύεται προσηκόντως. Προβλέπεται, ακόμη, ότι ως Πρόεδρος της Κ.Ε.Δ. ορίζεται ο αρχαιότερος από τους δικαστικούς λειτουργούς. Τέλος, θεσπίζεται κώλυμα των μελών της Κ.Ε.Δ., το οποίο ισχύει και για τα τρίτα πρόσωπα που διορίζονται ως μέλη της Επιτροπής Εξετάσεων, σχετικά με την οποιαδήποτε ισχύουσα σχέση συνεργασίας τους με φορείς κατάρτισης.

Άρθρο 11

Αρμοδιότητες Κεντρικής Επιτροπής Διαμεσολάβησης

Στο παρόν άρθρο απαριθμούνται οι αρμοδιότητες της Κ.Ε.Δ., οι οποίες είναι ελεγκτικές και πειθαρχικές. Επισημαίνεται ότι η Κ.Ε.Δ. συνιστά το αρμόδιο όργανο για τον έλεγχο εφαρμογής του θεσμού της διαμεσολάβησης. Στο πλαίσιο των αρμοδιοτήτων της, η Κ.Ε.Δ. συστήνει, εκ των μελών της, τέσσερις (4) υποεπιτροπές με ρητή εξουσιοδότηση για

την οριστική διευθέτηση των ζητημάτων που αναλαμβάνει η κάθε μία, εξαιρουμένων των ζητημάτων αρμοδιότητας της Ολομέλειας. Πρόκειται για την Επιτροπή Μητρώου Διαμεσολαβητών, την Επιτροπή Δεοντολογίας και Πειθαρχικού Ελέγχου, την Επιτροπή Ελέγχου Φορέων Κατάρτισης και την Επιτροπή Εξετάσεων.

Άρθρα 12-16

Τα άρθρα αυτά περιλαμβάνουν τα τυπικά και ουσιαστικά προσόντα που πρέπει να διαθέτει ο διαμεσολαβητής, ώστε να είναι σε θέση να εγγυηθεί την αμερόληπτη διεξαγωγή της διαδικασίας διαμεσολάβησης από πρόσωπο με υψηλή εκπαίδευση, κατάρτιση, εξειδίκευση, πρακτική εμπειρία και δεξιότητες και με γνώμονα το σεβασμό των αρχών της ουδετερότητας και της ανεξαρτησίας έναντι των μερών, της ιδιωτικής αυτονομίας των μερών και της εμπιστευτικότητας της διαδικασίας διαμεσολάβησης. Επισημαίνεται ότι αποκλείονται της άσκησης του επαγγέλματος του διαμεσολαβητή όσοι υπηρετούν ως δημόσιοι, δημοτικοί και δικαστικοί υπάλληλοι ή υπάλληλοι νομικών προσώπων και ιδρυμάτων δημοσίου δικαίου, καθώς και οι εν ενεργεία δικαστικοί ή δημόσιοι λειτουργοί, ενώ εξαιρούνται της απαγόρευσης αυτής όσοι δημόσιοι λειτουργοί παράλληλα ασκούν νομίμως ελεύθερο επάγγελμα. Οι δημόσιοι υπάλληλοι και οι υπάλληλοι ΝΠΔΔ δύνανται να δραστηριοποιούνται ως διαπιστευμένοι διαμεσολαβητές αποκλειστικά και μόνο στο πλαίσιο και για τις ανάγκες της υπηρεσίας τους.

Άρθρο 17

Πειθαρχικό Δίκαιο

Το άρθρο αυτό αφορά το σύνολο της πειθαρχικής διαδικασίας και του πειθαρχικού δικαίου που διέπει τους διαπιστευμένους διαμεσολαβητές. Εξάλλου, η ιδιότητα του διαμεσολαβητή δύναται να αντιστοιχεί σε αυτοτελές επάγγελμα, σύμφωνα με το άρθρο 19 του παρόντος νόμου. Στο πεδίο εφαρμογής του παρόντος άρθρου περιλαμβάνονται οι γενικές αρχές του πειθαρχικού δικαίου των διαμεσολαβητών, τα πειθαρχικά τους παραπτώματα και ο χρόνος παραγραφής τους, οι πειθαρχικές ποινές και οι συνέπειες της ανάκλησης της διαπίστευσης, καθώς και τα αρμόδια πειθαρχικά όργανα για την εξέταση αναφορών κατά διαμεσολαβητών και την επιβολή των αντίστοιχων ποινών σε βάρος τους.

Άρθρο 18

Αμοιβή διαμεσολαβητή

Στη διάταξη αυτή ρυθμίζεται το ζήτημα της αμοιβής του διαμεσολαβητή και προβλέπεται η δυνατότητα να προσδιορισθεί αυτή ελεύθερα με έγγραφη συμφωνία των μερών.

Σε περίπτωση μη ύπαρξης συμφωνίας για την υποχρεωτική αρχική συνεδρία η αμοιβή του διαμεσολαβητή ορίζεται στο ποσό των πενήντα (50,00) ευρώ, ενώ για κάθε συνεδρία που έπεται της αρχικής μέχρι την ολοκλήρωση της διαδικασίας, η αμοιβή του διαμεσολαβητή προσδιορίζεται σε ωριαία βάση και ορίζεται στο ποσό των ογδόντα (80,00) ευρώ. Η αμοιβή του διαμεσολαβητή για την υποχρεωτική αρχική συνεδρία, καθώς και για την εκούσια διαδικασία διαμεσολάβησης βαρύνει τα μέρη κατ' ισομοιρία. Στην περίπτωση της υποχρεωτικής αρχικής συνεδρίας η αμοιβή προκαταβάλλεται από το επισπεύδον μέρος και σε περίπτωση που ακολουθήσει δίκη επί της διαφοράς, το μέρος που δεν κατέβαλε τη συμμετοχή του στην αμοιβή του διαμεσολαβητή για την υποχρεωτική αρχική συνεδρία ή δεν προσήλθε σ' αυτήν παρότι κλήθηκε νομότυπα, καταδικάζεται σε ολόκληρο το ποσό αυτής σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 176 επ. ΚΠολΔ και η αμοιβή σε αυτήν την περίπτωση λογίζεται ως δικαστικό έξοδο ανεξάρτητα από την έκβαση της δίκης. Επιπλέον, ορίζεται ότι τα ανωτέρω ποσά για την αμοιβή του διαμεσολαβητή δύνανται να αναπροσαρμόζονται με απόφαση του Υπουργού Δικαιοσύνης.

Άρθρα 19 - 20

Σύμφωνα με τα άρθρα αυτά, το επάγγελμα του διαμεσολαβητή μπορεί να ασκηθεί είτε αυτοτελώς, είτε παράλληλα με άλλη επιτηρητή, κατά τις κείμενες διατάξεις και τον παρόντα νόμο, κύρια επαγγελματική δραστηριότητα. Προβλέπεται, επίσης, ότι οι διαμεσολαβητές μπορούν να οργανώνονται και να παρέχουν τις υπηρεσίες τους υπό τη μορφή ενώσεων προσώπων διαπιστευμένων διαμεσολαβητών.

Άρθρο 21

Το παρόν άρθρο προβλέπει την υποχρεωτική υποβολή τετραμηνιαίας έκθεσης από το διαμεσολαβητή προς την Κ.Ε.Δ. για τα πεπραγμένα του, καθώς και τον τρόπο υποβολής της έκθεσης αυτής και τα κατ' ελάχιστο απαιτούμενα στοιχεία που θα πρέπει να περιλαμβάνονται σε αυτή. Τα στατιστικά αυτά στοιχεία θα αξιοποιούνται στο πλαίσιο της έκθεσης για την εφαρμογή του θεσμού, την οποία υποβάλλει ετησίως η Κ.Ε.Δ. προς το Υπουργείο Δικαιοσύνης.

Άρθρα 22

Φορείς κατάρτισης

Στο άρθρο αυτό διευρύνεται η δυνατότητα σύστασης φορέων κατάρτισης από φυσικό ή νομικό πρόσωπο με κύριο αντικείμενο την εκπαίδευση στη διαμεσολάβηση και στους εναλλακτικούς τρόπους επίλυσης των διαφορών, σε συμμόρφωση με την υπ' αριθμό C-729/2017 απόφαση του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Σκοπός είναι η εκπαίδευση των διαμεσολαβητών, που πραγματοποιείται από τους Φορείς κατάρτισης να εξασφαλίζει ότι η διαδικασία διαμεσολάβησης διεξάγεται με κατάλληλο, αποτελεσματικό και αμερόληπτο τρόπο έναντι των μερών.

Φορέας κατάρτισης διαμεσολαβητών μπορεί να είναι νομικό πρόσωπο ιδιωτικού δικαίου, δικαίωμα σύστασης του οποίου έχουν δικηγορικοί σύλλογοι είτε κατά μόνας, είτε από κοινού, είτε και σε σύμπραξη με άλλους επιστημονικούς, εκπαιδευτικούς ή επαγγελματικούς φορείς ή επιμελητήρια της ημεδαπής αλλά και της αλλοδαπής. Δυνατότητα σύστασης φορέων κατάρτισης διαμεσολαβητών έχουν και τα Κέντρα δια Βίου Μάθησης (Κ.Ε.ΔΙ.ΒΙ.Μ) των ΑΕΙ, τα οποία υποχρεούνται να τηρούν τις προϋποθέσεις που ορίζονται στον παρόντα νόμο, αναφορικά με τα προσόντα των εκπαιδευτών, την εκπαίδευση με αντικείμενο τη διαμεσολάβηση, καθώς και τον ελάχιστο αριθμό εκπαιδευτών και εκπαιδευομένων.

Ορίζεται ο ελάχιστος αριθμός εκπαιδευτών για κάθε φορέα κατάρτισης σε τρεις (3), με βασική προϋπόθεση την τετραετή εμπειρία στη διαμεσολάβηση και διαζευκτικά τα λοιπά προσόντα, όπως μεταπτυχιακό, διδακτορικό τίτλο, εκατόν εξήντα (160) ώρες μετεκπαίδευσης επιπλέον της βασικής εκπαίδευσης στη διαμεσολάβηση ή εκατόν εξήντα (160) ώρες αποδεδειγμένης εμπειρίας ως εκπαιδευτών διαμεσολαβητών. Επίσης, προβλέπεται η δυνατότητα ανάθεσης στους συνταξιούχους ή επί τιμή δικαστικούς λειτουργούς καθηκόντων εκπαίδευσης διαμεσολαβητών μόνο στα Κέντρα δια Βίου Μάθησης (Κ.Ε.ΔΙ.ΒΙ.Μ) των ΑΕΙ, εφόσον είναι διαπιστευμένοι διαμεσολαβητές και έχουν εμπειρία στη δικαστική μεσολάβηση. Τέλος ορίζεται ο μέγιστος αριθμός υποψήφιων διαμεσολαβητών για κάθε εκπαιδευτικό κύκλο σε είκοσι ένα (21) με τουλάχιστον δύο (2) εκπαιδευτές.

Άρθρο 23-25

Αδειοδότηση Φορέων κατάρτισης

Κύριος και πρωταρχικός στόχος των σχετικών διατάξεων είναι η διασφάλιση της ποιότητας της λειτουργίας των Φορέων Κατάρτισης διαμεσολαβητών και ως εκ τούτου ρυθμίζονται λεπτομερώς οι προϋποθέσεις, τα απαιτούμενα δικαιολογητικά και η εν γένει διαδικασία αδειοδότησης των φορέων αυτών, ενώ προβλέπεται η δυνατότητα τροποποίησης των όρων και των προϋποθέσεων αδειοδότησης και λειτουργίας τους με απόφαση του υπουργού Δικαιοσύνης.

Στα άρθρα 24 και 25 απαριθμούνται τα δικαιολογητικά που υποχρεούνται να προσκομίσουν οι ενδιαφερόμενοι Φορείς κατάρτισης, προκειμένου να λάβουν άδεια λειτουργίας, εφόσον είναι φυσικά ή νομικά πρόσωπα αντίστοιχα. Τα δικαιολογητικά αυτά υποβάλλονται επιπλέον των γενικών δικαιολογητικών που απαριθμούνται στο άρθρο 23 του παρόντος. Ειδικότερα, απαιτούνται συμπληρωματικά δικαιολογητικά τόσο για τα φυσικά όσο και για τα νομικά πρόσωπα και τους νόμιμους εκπροσώπους τους, που κρίθηκαν αναγκαία λόγω των εγγυήσεων αξιοπιστίας και καλής λειτουργίας που πρέπει να παρέχουν.

Άρθρο 26 **Υποψήφιοι διαμεσολαβητές**

Στο παρόν άρθρο ορίζονται τα ελάχιστα προσόντα που πρέπει να κατέχουν οι υποψήφιοι διαμεσολαβητές προκειμένου να υποβάλουν αίτηση για συμμετοχή τους σε πρόγραμμα βασικής εκπαίδευσης διαμεσολαβητών. Ειδικότερα, οι υποψήφιοι διαμεσολαβητές πρέπει να είναι κάτοχοι πτυχίου Α.Ε.Ι. της ημεδαπής ή αντίστοιχου τίτλου σπουδών σχολής της αλλοδαπής, νόμιμα αναγνωρισμένου στην ημεδαπή, καθώς και να προσκομίσουν απόσπασμα ποινικού μητρώου.

Άρθρο 27 **Πρόγραμμα σπουδών**

Στο άρθρο αυτό καθορίζεται το περιεχόμενο του βασικού προγράμματος σπουδών που πρέπει να παρακολουθήσουν οι υποψήφιοι διαμεσολαβητές προκειμένου να συμμετέχουν στις εξετάσεις για τη διαπίστευσή τους. Παράλληλα παρέχεται η διακριτική ευχέρεια στους δικαστικούς λειτουργούς, τους δικηγόρους και τους συμβολαιογράφους να εξαιρούνται από την παρακολούθηση των νομικών μαθημάτων του προγράμματος σπουδών όσον αφορά τις Θεμελιώδεις έννοιες Ιδιωτικού Δικαίου, το Γενικό Εμπορικό Δίκαιο, τις Εταιρείες και τα Αξιόγραφα. Η ανωτέρω εξαίρεση προβλέπεται με δεδομένο ότι τα συγκεκριμένα μαθήματα αποτελούν βασικά μαθήματα κορμού του προγράμματος σπουδών κατά τις προπτυχιακές σπουδές στις Νομικές Σχολές της χώρας. Η εξαίρεση από την παρακολούθηση των μαθημάτων αυτών δεν συνεπάγεται απαλλαγή από την εξέτασή τους για τη διαπίστευση διαμεσολαβητών. Επιπρόσθετα, προβλέπεται η υποχρεωτική μετεκπαίδευσή τους ελάχιστης διάρκειας είκοσι (20) ωρών ανά τριετία που παρέχεται αποκλειστικά από αδειοδοτημένους φορείς ή από αναγνωρισμένους φορείς της αλλοδαπής.

Άρθρο 28 **Διαπίστευση διαμεσολαβητών**

Στο άρθρο αυτό περιγράφεται αναλυτικά η διαπίστευση των διαμεσολαβητών και η διαδικασία των εξετάσεων. Οι εξετάσεις διεξάγονται από την Επιτροπή Εξετάσεων, όπως αυτή έχει οριστεί από την Κεντρική Επιτροπή Διαμεσολάβησης, η οποία είναι αρμόδια να καθορίσει τον τόπο, χρόνο και τρόπο διεξαγωγής των εξετάσεων. Οι εξετάσεις είναι γραπτές και προφορικές και συμπεριλαμβάνουν οπωσδήποτε αξιολόγηση σε προσομοιώσεις. Οι προφορικές εξετάσεις προϋποθέτουν την επιτυχή ολοκλήρωση των γραπτών. Επιπροσθέτως, προϋπόθεση για την επιτυχία στις εξετάσεις είναι η λήψη μέσου όρου βαθμολογίας τουλάχιστον εβδομήντα τοις εκατό (70%) υπό την προϋπόθεση ότι θα λάβουν βαθμολογία τουλάχιστον πενήντα τοις εκατό (50%) και στις γραπτές και στις προφορικές. Οι υποψήφιοι διαμεσολαβητές που απέτυχαν σε τρεις (3) εξεταστικές περιόδους πρέπει να προσκομίσουν νέο πιστοποιητικό εκπαίδευσης από Φορέα κατάρτισης, καθώς θεωρείται ότι η τριπλή αποτυχία στις εξετάσεις είναι ενδεικτική της ελλιπούς κατανόησης του εν γένει μηχανισμού της διαμεσολάβησης.

Άρθρο 29

Ενημέρωση κοινού – Μητρώα Διαμεσολαβητών

Στο άρθρο αυτό ρυθμίζονται τα θέματα της ενημέρωσης του κοινού σχετικά με το θεσμό της διαμεσολάβησης, καθώς και τον τρόπο πρόσβασης στις υπηρεσίες των διαμεσολαβητών. Επιπρόσθετα, ρυθμίζεται η κατάρτιση και η τήρηση των Μητρώων Διαμεσολαβητών - Γενικού και Ειδικού Μητρώου - και προβλέπεται η δυνατότητα εγγραφής σε αυτά διαμεσολαβητών που έχουν διαπιστευθεί σε άλλο κράτος-μέλος

Άρθρο 30

Εκούσια παραίτηση – Αναστολή άσκησης καθηκόντων διαμεσολάβησης

Στο παρόν άρθρο ρυθμίζεται η δυνατότητα παραίτησης του διαμεσολαβητή και η διαγραφή του από τα Μητρώα Διαμεσολαβητών. Προβλέπονται ακόμη οι όροι και οι προϋποθέσεις για την επανεγγραφή του στα Μητρώα εντός πενταετίας από την παραίτησή του, καθώς και η δυνατότητα αναστολής των καθηκόντων του.

Άρθρο 31

Καταργούμενες και Μεταβατικές διατάξεις

Στο άρθρο αυτό προβλέπονται οι αναγκαίες μεταβατικές διατάξεις για την ομαλή εφαρμογή του νόμου.

Άρθρο 32

Με το παρόν άρθρο εισάγεται, τμηματικά και διαδοχικά, η εφαρμογή του θεσμού της διαμεσολάβησης, με διττό σκοπό. Κατά πρώτον, σκοπός του νομοθέτη είναι η σταδιακή εξοικείωση με το θεσμό της διαμεσολάβησης τόσο των νομικών παραστατών και των διαμεσολαβητών όσο και των μερών και κατά δεύτερον, η διάταξη αυτή αποσκοπεί στην έγκαιρη διάγνωση και αντιμετώπιση των όποιων πρωτοεμφανιζόμενων δυσλειτουργιών προκύψουν από την εφαρμογή της υποχρεωτικής αρχικής συνεδρίας των άρθρων 6 και 7 του νόμου.

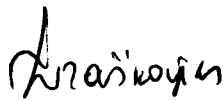
Επίσης, προβλέπεται η αξιολόγηση από το Υπουργείο Δικαιοσύνης του θεσμού της διαμεσολάβησης και της πρακτικής εφαρμογής της υποχρεωτικής αρχικής συνεδρίας, μετά την πάροδο διετίας, σύμφωνα με τα στοιχεία που θα προκύψουν από την προβλεπόμενη στην παράγραφο 5 του άρθρου 11 του παρόντος Ετήσια Έκθεση της Κ.Ε.Δ., σε συνδυασμό

με τα στατιστικά στοιχεία που θα συγκεντρώνονται ανά τετράμηνο από τις Εκθέσεις
Πεπραγμένων των διαμεσολαβητών του άρθρου 21 του νόμου.

Αθήνα, 18 Νοεμβρίου 2019

ΟΙ ΥΠΟΥΡΓΟΙ

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ

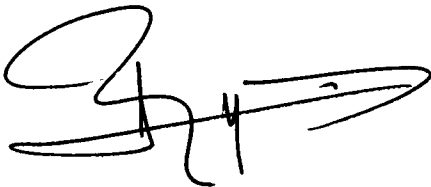
ΧΡΗΣΤΟΣ ΣΤΑΪΚΟΥΡΑΣ

ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ

ΝΙΚΗ ΚΕΡΑΜΕΩΣ

ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΤΣΙΑΡΑΣ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΘΕΟΔΩΡΙΚΑΚΟΣ